

EKOKOSYSTÉMOVÝ ASISTENČNÍ MANAGEMENT

Národní park Šumava se stal experimentální hříčkou ideologů bezzásahové evoluční výroby "pralesové divočiny" pomocí ochrany přírodních procesů - vichřice, požáry, eroze, sucha, povodně, epidemie chorob a škůdců... V kulturní Šumavě, vyhlášené jako národní park, zůstaly jen fragmenty přírodě blízkých ekosystémů, kterým chybí druhová, věková a prostorová diverzita, přičemž stromy jsou fyziologicky oslabené, zejména suchem. **Kůrovci odolaly prakticky jen fertilní smrky, kde kořenový systém je vodou dobře zásobený z blízkých vodních ploch (což je zcela zřejmé z leteckých pohledů) a tudíž jen tyto stromy jsou schopny vyvinout potřebnou obrannou reakci.** V důsledku ideologicky vynucené rozsáhlé disturbance vzrostlých hřebenových horských smrčín (neboť kůrovec nám nejrychleji vyrobí rozsáhlou "přírodní divočinu") se humidní Šumava rychle aridizuje. To má fatální dopad na celou Českou kotlinu, neboť zdejší anemo-orografický systém vyvolává převládající jihozápadní větrné proudění (alpské föhnny), které vysušují nejen nejcennější biotopy retenčních rašelinišť, ale i spolehlivě přenášejí drobně křídlatého kůrovce v tomto směru (stačí pohled na mapu jeho šíření). **Toto zásadně přispívá k nejen k vysušování Šumavy, ale i Česka, což je fatální pro udržení a obranyschopnost smrku (potřebuje vodu v půdě i ovzduší), ale třebas i jasanu.** Na Šumavě díky chráněnému kůrovci uschlo už několik milionů stromů (o nichž již naši pohanští předci věděli, že jsou základní klimatickou a ekologicko-stabilizační jednotkou). V důsledku zvyšujících se stresových faktorů klimatických změn (teplo, sucho) se situace bezzásahovostí kriticky dramatizuje. **Ze současného stavu disturbance ekosystémů Šumavy se dá již rámcově predikovat další vývoj, což ideologové nechtějí a zřejmě neumějí. proto se již uchylují na poukazování několika století, než nám příroda vyrobí stabilizovaný přírodní ekosystém.**

Rozpad přírodního prostředí, resp. fragmentace biotopů, ohrožuje přírodu v celosvětovém měřítku, přičemž je zejména důsledkem rozšiřující se urbanistické antropogenní matrice. Důsledkem je omezené fungování příslušného ekosystému, snižování biologické rozmanitosti, pokles produkce biomasy i změny v koloběhu vody a živin. Pochopitelně, že se uplatňuje četnost druhu vč. způsobu existence (např. přijímání a odpar vody při transpiraci), rozmnožování a šíření prostorem, délka života a požadavky na vodu a živiny (u živočichů složení potravy). Potvrzuje se tak nutnost zachování vyvážených biotopů a ekologická obnova, což se nerovná velkoplošnému hazardu chtěné disturbance lesních porostů v doposud relativně vyvážené krajině Šumavy k fanatické „výrobě divočiny“. **„Pro zachování vodních zdrojů má zásadní význam rostlinstvo, především les“, což je uvedeno v Evropské vodní chartě, pro ekosystémové služby celá krajina.**

V současnosti není respektována Evropská úmluva o krajině, Ramsarská úmluva o mokřadech (vysychající rašeliniště Šumavy), ochrana biotopů EVL Šumava, CHOPAV Šumava ani Biosférická rezervace Šumava. Šumava byla již zařazena na Červený seznam IUCN a proto vzhledem k tomuto "úspěchu" požaduje MŽP okamžitě rozšířit bezzásahovost NA DALŠÍ ČTVRTINĚ ROZLOHY NÁRODNÍHO PARKU ŠUMAVA !!! - proč asi ???

Relativně nový pojem **„ekologická stabilita“** ekosystému krajiny musí sledovat i vazby na ekologickou valenci, ekologickou integritu a homeostázi, ale i rezistenci (odolnost) a resilienci (pružnost) dynamiky vývoje krajiny, resp. možnou zátěž, aniž by se narušila funkčnost krajiny. Hlavním projevem ekologické stability je ekologická / přírodní rovnováha, tedy schopnost se po působení vnějšího vlivu vrátit do původního, nebo obdobného stavu. Podle poslední Metodiky vymezování ÚSES (MŽP 2017) je rozlišována ekologická stabilita vnitřní a vnější:

Vnitřní ekologická stabilita je schopnost ekosystému se udržovat při běžné intenzitě působení faktorů prostředí, vč. těch extrémů, na něž jsou ekosystémy dlouhodobě adaptovány. Vnitřní ekologická stabilita je dána pevností a množstvím vnitřních vazeb v ekosystému. Pro větší vnitřní ekologickou stabilitu je proto výhodou vyšší biodiverzita ekosystému. Vysokou vnitřní stabilitu mají především sukcesně zralé ekosystémy s klimaxovým charakterem (jež se za dlouhou dobu spontánně vyvinuly v bezprostřední závislosti na trvalých ekologických podmínkách prostředí).

Vyznačují se obvykle vyšší biodiverzitou, uzavřeností geobiochemických cyklů a složitými energetickými, trofickými a informačními vazbami mezi producenty, konzumenty a dekompozitory.

V naší kulturní krajině jsou to zejména člověkem málo využívané ekosystémy, jako staré lesy s přirozenou skladbou geobiocenózy, skalní společenstva, společenstva rašelinišť apod. Nadprůměrně vnitřně ekologicky stabilní jsou i člověkem slabě modifikované ekosystémy, např. teplomilné trávníky, vzniklé na suchém jižním srázu pastvou z rozvolněných teplomilných doubrav nebo bezlesé mokřady, které vznikly odlesněním na místě mokřadní olšiny. O něco méně, ale stále nadprůměrně vnitřně ekologicky stabilní, jsou systémy s přirozeným vývojem bioty za setrvalého způsobu extenzivního využívání člověkem, především staré extenzivně využívané louky a pastviny s přirozenými druhy či některé neobhospodařované rybníky. Sukcesně vyvrálé ekosystémy nelze „vytvořit“, ale je možno přispět k urychlení pozitivního vývoje např. záměrným doplněním některých druhů, případně regulací druhové skladby probírkou porostů. Větší část lesních druhů má schopnost šíření omezenou a vyžaduje kontinuitu přirozeného lesního prostředí. Bariérou může být i druhově přeměněný les, např. smrková monokultura pro květnaté bučiny.

Vnější ekologická stabilita je schopnost ekosystému odolávat působení mimořádných vnějších faktorů, na něž ekosystém není adaptován a které mohou být pro ekosystém katastrofické: rozsáhlé požáry, extrémní výkyvy teplot, dlouhé zátopy, imise, znečištění vod, toxicita půd. Čím je větší vnitřní ekologická stabilita ekosystémů, tím jsou lepší podmínky pro vnější ekologickou stabilitu. Vnější ekologickou stabilitu lze tedy posilovat, přičemž čím více je ekosystém vychýlen z ekologické rovnováhy (homeostáze), tím větší jsou potřebné ekosystémové asistenční intervence.

Z mnoha výše uvedených důvodů je nutné sledovat a zajišťovat světově vědecký ekosystémový asistenční management, který je však zcela přehlížen !

Jeho základní potřeby pro chráněné habitaty / biotopy jsou rámcově výše uvedeny v bloku Ideologie divočiny - kapitola EVL Šumava v likvidaci.

Proto je potřebné se zamyslet nad selháním akademicko-vědecké sféry, které je nutno věnovat zvláštní pozornost. Ředitel Ústavu výzkumu globální změny AV ČR (název vyvolává dojem světové vědecké velmoci, přičemž na otázku proč - se nabízí několik nelichotivých odpovědí) V. Marek v závěru roku 2019 sděluje čtenářům časopisu Ochrana přírody, že odumíráním lesů se zásadně snižuje kapacita krajiny ukládat uhlík, přičemž si váží těch, kteří jednají lokálně a myslí globálně. K nastínění řešení rozsáhlé republikové environmentální krizové problematiky je to trochu málo, asi by bylo vhodné hledat poučení v Izraeli (jež je počtem obyvatel dokonce menší). Rostlinní fyziologové již více než století ví, že při zvýšeném množství CO₂ v ovzduší dochází ke zvýšenému přírůstku rostlin (což vyplývá z fotosyntetické rovnice) a nemusí k tomu zakládat vědecké skleníkové pokusy. Ví také, jak funguje "biologická pumpa", sledují podmíněná chování stromů i jejich biochemické a biofyzikální vazby (principy evapotranspirace, intercepce aj.). Zahraniční letečtí snímkaři již půlstoletí provádí infračervené letecké snímkování lesních porostů, které barevně rozliší stromy se zdravým či postiženým chlorofylem (růžová nebo zelenošedá barva) a to ještě když stromy jsou zelené! Skuteční ochránci přírody bolestivě sledují likvidaci ekologicky vyvážené kulturní krajiny prosazovanou okultní ideologií bezzásahovosti.

HLAVNÍM A VZRŮSTAJÍCÍM EKOLOGICKÝM HAZARDEM IDEOLOGICKÉ BEZZÁSAHOVÉ VÝROBY DIVOČINY PROSTŘEDNICTVÍM KŮROVCOVÉ ODUMÍRAJÍCÍCH SMRČIN JE RYCHLE SE ROZŠÍŘJÍCÍ SUCHO, zvyšující se teplo a větrnost a na to navazující rozsáhlá problematika environmentálně neudržitelného vývoje, zejména problematika vlastní existence lesů a fatální vodohospodářská problematika ! Nejvyšší kontrolní úřad na základě šetření MŽP a MZe za posledních 6 let kritizuje vládu, že se suchem nebojuje, opatření jsou jen na papíře. Podle zjištění NKÚ kvůli chybějícím opatřením činily škody suchem v roce 2018 již 24 mld Kč, v r. 2017 celkem 8 mld Kč a v r. 2015 jen 3 mld Kč.

V r. 2015 se vláda zavázala splnit 49 úkolů, které by měly otázku sucha a nedostatku vody řešit. Ve zprávě se píše: "Obsahem těchto úkolů bylo v mnoha případech jen např. připravit analýzu, vypracovat návrh, zhodnotit potenciál a podobně - zavádění věcí do praxe a skutečné změny, které by mohly reálně pomoci, už na tyto úkoly ale nenavazovaly."

Opatření, jako např. stavba přehrad nebo propojování vodohospodářských soustav zůstávají na papíře, s výjimkou programu Dešťovka. Změny se nedočkal ani přístup k pěstování zemědělských plodin pro energetické účely. Ministr R. Brabec se ohradil s tím, že do 14 tis. projektů zaměřených na suchu investovali 11 mil. Kč, založili Národní koalici boje proti suchu a že úředníci NKÚ nerozumí principům fungování krajiny. Podle NKÚ ale vypsání programy nesledují aktuální situaci (největší sucho koncem r. 2019 začíná pod Šumavou).

Podle zdravého selského rozumu způsobila ideologie bezzásahové výroby divočiny již škody srovnatelné s ideologií fašistickou či komunistickou. Ve všech ideologiích se media stala služkou ideologie (současný pokrok vytvořil virtuální mainstream bezzásahové přírody), bylo manipulováno s lidmi, přičemž jiné názory / skutečná oponentura se nepřipouštěly.

Na semináři v parlamentu v r. 2016 (konkrétní termín byl údajně volen tak, aby se senátoři nemohli zúčastnit) k aktualizaci zák. č. 114/1992 Sb. k bezzásahovosti (v souvislosti jejím revolučním zaváděním) ministr životního prostředí (vzděláním ložiskový geolog) dojemně sdělil: já tomu nerozumím, ale mělo by to tak být, bývalý ministr životního prostředí B. Moldan sdělil, že se jedná o experiment, J. Fanta oportunisticky obhajoval bezzásahovost ač dříve sděloval: že bez doplnění původních dřevin se budeme pohybovat v bludném kruhu, J. Hruška prohlašoval, že suché lesy mají na vodohospodářskou bilanci příznivější vliv než živoucí, F. Krahulec jako jediný pravdivě upozornil na skutečnost, že extenzivně využívané horské travní porosty jsou nositelem největší biodiverzity. Podřízení šéfové národních parků významně neprotestovali, P. Hubený nevystoupil (ač byl uveden v programu). P. Martan přednesl petici k zachování zelených lesů, zástupce Svazu vlastníků soukromých lesů J. Vovesný ostře vystoupil proti bezzásahovosti, která může znamenat zásadní rozvrat lesů, předseda z.s. Hnutí Život prohlásil, že bezzásahovostí se přiblížíme k závažné problematice aridizujícího mediteránu, což může dlouhodobě spět až k neobyvatelnosti, resp. k výsledkům, které je možno sledovat v blízkém Mrtvém moři - život pouze na bakteriální úrovni. Vůdčí aktivista militantního, bohatě placeného Hnutí DUHA J. Bláha (býv. veterinář) sdělil, že on a vědci jsou spokojeni, že vše se jde správným směrem (kúrovec to sežere, houby rozloží, příroda se zasaží).

Členové z.s. Hnutí Život při hodnocení uvedené situace konstatovali, že proti pokleslé morálce řady ideologů, kteří naoktrojovali bezzásahovost mj. pomocí záměrných bludů (fake news), navíc za využívání cílených grantů, lze jen obtížně bojovat.

Nově navržená zonace NP Šumava je politickým / ideologickým požadavkem, ne výsledkem ověřeného odborného rozhodnutí. Současnou ekologickou katastrofu zejména smrkových lesů a následných vazeb, s epicentrem v NP Šumava skutečně nechce MŽP zastavit, či chce na další čtvrtinu NP uplatňovat bezzásahovost a pokračovat v ekologické katastrofě, což dokládá zde uvedený soubor dokladů !?

MŽP ČR i podřízené organizace podle nového nařízení EU mají povinnost oznámit whistleblower "ideologokracie výroby divočiny", jejíž výsledkem jsou nezměrné škody a ekologický rozvrat ČR.